

POSUDEK VEDOUCÍ MAGISTERSKÉ PRÁCE MARTINY JINDROVÉ HLEDÁNÍ HERECKÉ PRAVDY

Práce Marty Jindrové je výjimečná v tom smyslu, že diplomantka měla možnost v konci studia pracovat na televizním projektu – minisérii TBH. Míra zkušeností byla tedy oproti jiným absolvujícím studentům nadstandardní. Martina se ocitla v pro herece exkluzivní situaci, kdy veškeré teorie o rozdílech mezi filmovou a divadelní hereckou technikou mohla pocítit na vlastní kůži a ihned. Zároveň z toho, co v práci popisuje, je zřejmé, že projekt nebyl běžnou televizní seriálovou rutinou, ale měl vyšší ambice. Například probíhala příprava s hereckým obsazením, kdy režisérka s herci komunikovala, dokonce se je snažila zapojit autorsky. Na celém popisu procesu přípravy a natáčení je výjimečná přesnost formulací a preciznost, se kterou autorka natáčení popisuje. Nejcennější je konkrétnost. Herečka má schopnost sama sebe „nasekat“, komentovat se, analyzovat. Obvyklá traumata, která prožívá herec, když se vidí na záznamu (vypadám hrozně, to přeci nejsem já) si sice prožije, ale pak ji zážitek vyprovokuje k věcné analýze. Ve stylizovaných (absurdních a tragikomických) situacích se shledává sama pro sebe přijatelnou, tam, kde zřejmě má jít o autenticitu (milostná scéna) se nehodnotí dobře. Otázkou je, zda by stejně hodnotila podobnou situaci na divadle. Necítí se autorka prostě lépe v hereckých polohách, které nevyžadují osobní investici a autentičnost? Netáhne tedy svým hereckým typem a naturelem spíše ke stylizovanému divadlu (filmu)? Není jí tedy herecká pravda, ve smyslu zapojení osobní autenticity (téma práce) spíše nepříjemná a na obtíž? Ale na druhé straně: platí, že ve stylizovaném hereckém projevu není místo pro pravdivost? Jsou herci, kteří účinkují ve vysoce stylizovaných inscenacích například Roberta Wilsona nepravdiví?

V následné pasáži (4.1. Autostylizace x pravda) se Martina kloní k tomu, že je jí rozhodně bližší pravdivost než autostylizace. Uvádí to na příkladu z knihy prof. Vostrého O hercích a herectví. Domnívám se, tady dochází k nedorozumění. Je vcelku jedno, jakým způsobem se herci stylizují či projevují v soukromí. Z praxe známe herece extroverty, kteří na sebe mají tendenci strhávat v civilním životě pozornost, ale i zaryté introverty, kteří se naopak jakékoliv pozornosti mimo jeviště děší. Podstatné myslím je, jakým způsobem dokáže herec do tvůrčího procesu zapojit (dát všanc, investovat) svou osobní zkušenost. A to je mnohdy velice bolestivý, nepříjemný a především intimní proces. Žádné sebestylizace na veřejnosti s tím nijak nesouvisí.

Největší prací Marty Jindrové na půdě školy byla bezesporu postava sestry Ratchedové v Přeletu nad kukaččím hnízdem, první diskové inscenaci (režie Vít Malota).

Zde se autorka vymezuje proti tomu, že často připomínky ze stran pedagogů byly protichůdné a mátlly jí. Je to téma, které považují za velmi „horké“. Rozumím mu. A inspirovalo mne k úvaze o tom, jak tomu čelit.

Pro roli Velké sestry jako by Martina byla od přírody stvořena. Svým hereckým typem suverénní a krásné ženy, svou schopností silného dramatického jednání s groteskními prvky, technickou výbavou. Přesto svedla během zkoušení inscenace poměrně vyčerpávající zápas o tuto postavu. Možná právě v tom tkívá tajemství hledání herecké pravdy. Ve chvíli, kdy všechno zdánlivě hraje pro nás, pravda se přesto skryje.

Tajemství je nezměrné
a naše odkryvačská práce nepatrná.

Ivan Diviš

Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná známka A.

doc. MgA. Eva Salzmánová

